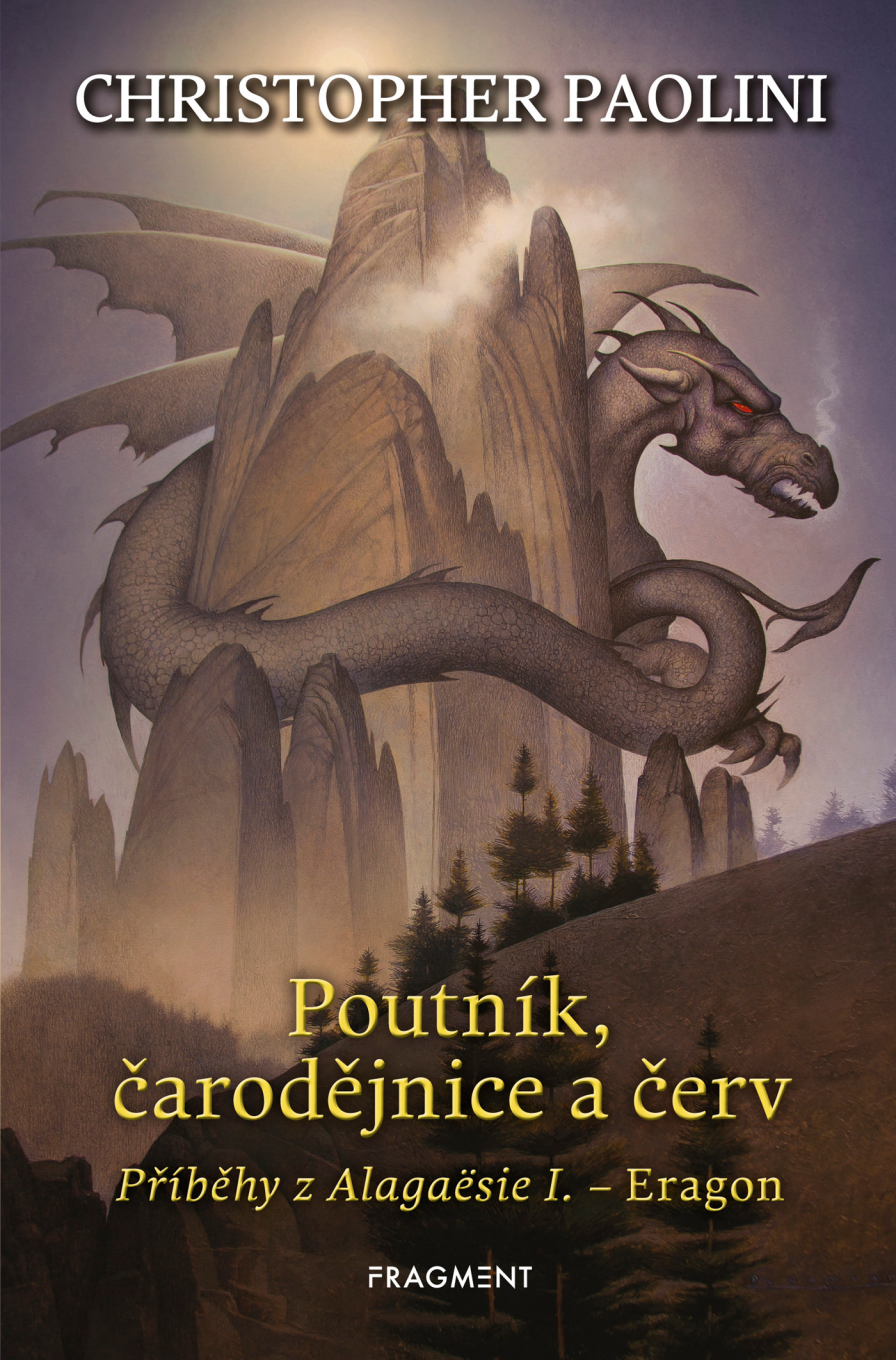

The background of the cover is a detailed illustration of a dragon perched atop a jagged, rocky mountain peak. The dragon is dark grey or black with a scaly texture, large leathery wings, and a long, coiled tail. Its head is turned towards the right, showing a red eye and a mouth with sharp teeth. A small plume of smoke or steam rises from its nostril. The mountain is composed of sharp, vertical rock formations. In the foreground, a dark, sloping hillside is dotted with several small, dark evergreen trees. The sky is a pale, hazy purple or blue, suggesting a dawn or dusk setting. The overall mood is dramatic and epic.

CHRISTOPHER PAOLINI

Poutník,
čarodějnice a červ

Příběhy z Alagaësie I. – Eragon

FRAGMENT

Poutník, čarodějnice a červ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Christopher Paolini

Poutník, čarodějnice a červ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Poutník, čarodějnice a červ

Poutník, čarodějnice a červ

Příběhy z Alagaësie I. – Eragon

CHRISTOPHER PAOLINI

*S Angelou Paoliniovou píšící
jako bylinkářka Angela
ve spisu „O povaze hvězd“*

FRAGMENT

Text copyright © 2018 by Christopher Paolini
Jacket Art copyright © 2018 by John Jude Palencar
Interior illustrations copyright © 2018 by Christopher Paolini
www.johnjudepalencar.com
Translation © Zdik Dušek, 2019
České vydání © Albatros Media, a. s., 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4336-4
ISBN e-knihy 978-80-253-4435-4 (1. zveřejnění, 2019)

*Jako vždy knihu věnuji své rodině.
A taky čtenářům, kteří to celé umožnili.*

1. ČÁST

Poutník

I. KAPITOLA

Hora Arngor

Den se nevyvíjel dobře.

Eragon se na židli opřel a dlouze se napil ostružinové medoviny z hrnku. Hrdlem se mu rozlilo sladké teplo a s ním se dostavily vzpomínky na letní odpoledne trávená sbíráním bobulí v údolí Palancar.

Zastesklo se mu po domově.

Medovina byla tím nejlepším, co vzešlo ze setkání se zástupcem trpaslíků Hruthmundem. Šlo o dar na posílení přátelského svazku trpaslíků a Jezdců – nebo to Hruthmund aspoň tvrdil.

Eragon si odfrkl. *To je tedy přátelství.* Celou schůzku se dohadovali o tom, jak budou trpaslíci dodávat slíbené zásoby. Hruthmund se podle všeho domníval, že jednou za tři až čtyři měsíce bude bohatě stačit, což bylo absurdní vzhledem k tomu, že trpaslíci žili Akademii blíže než kterákoliv z jiných ras. I Nasuadě za pouští Hadarak daleko na západě se dařilo posílat dodávky každý měsíc.

Musím si domluvit schůzku s Orikem a vyřídit to přímo s ním. Další věc ve zdánlivě nekonečném moři úkolů.

Eragon se podíval na hromady svitků, knih, map a volných kousků pergamenu, které pokrývaly stůl před ním. To vše si vyžadovalo jeho pozornost. Vzdychl – ten pohled ho skličoval.

Podíval se ven velkými, nahrubo vytesanými okny v přední stěně orlího hnízda. Na větrem ošlehané pláň pod ním, které se rozkládaly kolem hory Arngor, dopadaly paprsky večerního světla. Na severu a západě se třpytila řeka Edda jako stužka tepaného stříbra položená přes krajinu. Poblíž nejbližší zátočiny se u mola pohupovaly dvě lodě a od přístaviště vedla stezka na jih k předhůří Arngoru.

Tuto horu si Eragon – po poradě se Safirou a jejích souputníky – zvolil jako nový domov Dračích jezdců. Šlo ale o víc: o ochranu Eldunarí a snad i hnízdiště pro novou generaci draků.

Vysoká hora se strmými svahy představovala odlehlý výběžek Beorských hor, nižší než jejich do nebe se tyčící vrcholy, ale pořád mnohokrát vyšší než Dračí hory, kde Eragon vyrostl. Stála osaměle na zelené rovině východní oblasti, dva týdny pomalé plavby za hranicemi vlastní Alagaësie.

Jižně od Arngoru se země vlnila jako zmuchlaná deka a ježila se stromy, jejichž listy stříbrně zářily ve větru, světlé jako rybí šupiny. Dál na východě se nacházely srázy, útesy a obří kamenné sloupy s plochými vrcholy porostlými vegetací. Mezi nimi žily skupiny kočovných kmenů: zvláštní, polodivocí lidé, s jakými se Eragon nikdy předtím nesetkal. Zatím nepůsobili žádné problémy, ale on nepolevoval v ostražitosti.

Za to vše teď nesl odpovědnost.

Hora nesla mnoho jmen. Název Arngor znamenal v trpasličí řeči *Bílá hora* a její horní třetinu opravdu pokrýval sníh a led a vrchol se z dálky

uprostřed svěže zelených plání oslnivě třpytil. Hora však měla v trpasličím jazyce i starší, tajné jméno. Když se totiž Eragonem vedená výprava začala usazovat na úpatí hory, objevili chodby vyhloubené do skal a v nich runový nápis *Gor Narrveln, Hora drahokamů*. Nějaký starodávný klan či kmen trpaslíků vykutal pod horou hluboké doly.

Trpaslíky, kteří se připojili k Eragonově skupině, ten objev nadchl a dlouze debatovali o tom, kdo tu kdysi doloval a jaké drahokamy by se zde ještě daly nalézt.

V prapůvodní řeči byla hora známa jako Fell Thindarë, *Hora noci*. Elfové nedokázali Eragonovi vysvětlit, odkud se to jméno vzalo, ani jak vzniklo, a tak ho používal jen vzácně. Taky je ale slyšel mluvit o hoře jako o *Vaetě* neboli *Naděži*. Takové označení mu připadalo vhodné, protože Dračí jezdci představovali naději pro všechny rasy Alagaësie.

Urgalové měli pro horu svůj vlastní název: Ungvek. Když se jich Eragon zeptal, co to znamená, tvrdili, že *Svěhlavá*, ale nebyl si tím tak jistý.

Pak tu samozřejmě byli lidé. Eragon je slyšel používat všechna ostatní jména, a navíc ještě Bělovas,

což byla přezdívka, kterou podle něj vymysleli obchodníci v žertu.

Osobně se mu nejvíc líbil název Arngor, ale ke všem jménům přistupoval s patřičnou úctou. Přehršle názvů odpovídalo situaci na Akademii, která představovala směsici dosud neusazených ras, kultur a protichůdných zájmů.

Znovu se napil medoviny Mûnnvlorss. Takto Hruthmund tu láhev nazval: Mûnnvlorss. Eragon převracel to jméno na jazyku, ochutnával ho a pokoušel se určit jeho význam.

Během dne nastaly další problémy, nebyla to jen ta schůzka s Hruthmundem. Urgalové byli útoční jako vždycky. Lidé podráždění. Draci ve svých Eldunari tajemní. A elfové... elfové byli jemní, výkonní a nadmíru zdvořilí, ale jakmile dospěli k rozhodnutí, v žádném případě nehodlali měnit názor. Jednání s nimi se ukázalo být mnohem náročnější, než Eragon očekával, a čím víc času trávil v jejich blízkosti, tím víc souhlasil s Orikovým pohledem. Elfy bylo nejlepší obdivovat z dálky.

Kromě mezirasových třenic se neustále objevovaly další starosti kolem stavby pevnosti, shánění jídla

a dalších zásob na nadcházející zimu a spousty dalších detailů souvisejících s řízením velkého sídla.

A právě tím se jejich výprava v zásadě stala. Přeměnila se v osadu, brzy trvalou.

Eragon dopil zbytek medoviny. Cítil, jak se pod ním účinkem nápoje mírně zhoupala podlaha. Polovinu dopoledne strávil vypomáháním na stavbě, což jemu i Safíře odčerpalo víc sil, než předvídal. Bez ohledu na to, kolik toho snědl, jako by nikdy neměl dost, aby nahradil spotřebovanou energii. Za poslední dva týdny zhubl o dvě dírky na opasku ještě navíc k té jedné dírce, o niž zhubl během týdnů předchozích.

Zamračil se na pergamen, který ležel na stole.

Vzkřísit dračí rasu, vést Jezdce a chránit Eldunará, to vše byly úkoly, které chtěl, vítal a bral vážně. A přesto... nikdy si nepomyslel, že stráví tolik času *takhle*. Sezením u stolu a procházením různých fakt a čísel, dokud z únavy nezačne vidět rozmazaně. Jakkoliv byl boj proti Říši a Galbatorixovi nesmírně vyčerpávající – a Eragon už nikdy, za nic na světě, nechtěl prožít nic podobného –, zároveň s sebou nesl i vzrušení.

Někdy snil o tom, jak si připíná svůj meč Brisingr, nasedá na Safiru a vyráží za dobrodružstvím. Šlo ale opravdu jen o sen. Ještě dlouho nebudou moct nechat draky a Jezdce, ať se starají sami o sebe.

„Barzûl,“ zamumlal Eragon a zamračil se ještě víc, zatímco zvažoval celou paletu kleteb, jimiž by mohl vrhnout na pergameny oheň, mráz, blesk, vítr a spoustu dalších věcí.

Vydechl, narovnal se a znovu sáhl po brku.

Přestaň, řekla Safira a pohnula se ve vystlané prohlubni v podlaze na druhém konci místnosti – v hnízdě dostatečně velkém pro draka, kde Eragon každou noc spal schoulený pod jejím křídlem.

Vstala a od šupin připomínajících drahokamy se odrazily modré blesky, které se roztančily po stěnách v oslňující podívané.

„Nemůžu,“ odpověděl Eragon. „Přál bych si, aby to šlo, ale nemůžu. Tyhle listiny musím zkontrolovat do rána a...“

Pořád tu bude práce, řekla a přešla ke stolu. Hroty jejich třpytivých drápů ťukaly do kamenů. Stále od nás bude někdo něco potřebovat, ale musíš se šetřit,

maličký. Pro dnešek jsi udělal dost. Odlož pero i starosti. Na obloze je ještě světlo. Jdi zápasit s Blödhgarmem, pohádej se se Skarghazem, cokoliv jiného než tu sedět a užírat se.

„Ne,“ odmítl Eragon a sklopil oči k řádkům run na pergamentu. „Je potřeba to udělat a není tu nikdo jiný, kdo by to zvládl. Když to neudělám...“

Trhl sebou, když Safira levým pařátem probodla hromadu pergamenů, přišpendlila je ke stolu a rozlila lahvičku inkoustu po podlaze.

Dost, zafuněla. Ovanul ho její horký dech. Pak natáhla krk a zahleděla se na něj jedním ze svých lesklých, bezedných očí. Dneska už to stačilo. Nejsi sám sebou. Běž.

„Nemůžeš...“

Běž. Poodhrnula ret a z hrudi se jí vydralo hluboké zavrčení.

Eragon podrážděně spolkl námitku a hodil brk vedle jejího drápu. „Dobře.“ Odstrčil se od stolu, vstal a rozpráhl ruce. „Fajn. Vyhrálas. Už jdu.“

Dobře. V očích se jí objevil náznak pobavení a čenichem ho postrčila ke klenutému východu. *Jdi. A nevracej se, dokud nebudeš mít lepší náladu.*

„Pff.“

Ale na odchodu z místnosti se usmál a vykročil na široké zatočené schodiště. Navzdory svým námitkám Eragon nelitoval, že se dostal od stolu. Trochu ho dráždilo, že to Safira dobře věděla, ale nestálo za to zlobit se kvůli takové maličkosti.

Někdy bylo jednodušší bojovat v bitvě než řešit drobnosti všedního života.

To zjišťoval každý den.

Schody byly nízké, ale dost široké, aby po nich snadno prošla i Safira. Všechny prostory s výjimkou soukromých pokojů byly v pevnosti postaveny po vzoru budov na ostrově Vroengardu, starém domově Dračích jezdců, tak, aby je mohli využívat všichni kromě největších draků. Jednalo se o nezbytný rys pevnosti, který však znamenal, že i výstavba jediné místnosti vyžadovala obrovitánské úsilí a většina komnat byla nepříjemně rozlehlá, ještě větší než ve velkém trpasličím městě Tronjheimu.

Eragon doufal, že pevnost bude působit příjemněji, jakmile budou mít čas a energii na to, aby ji vyzdobili. Nějaké ty gobelíny a tapisérie zavěšené na stěnách a pár koberců před krby výrazně ztlumí

ozvěny, přidají barvy a celkově vylepší atmosféru. Zatím zařízení sestávalo jen z desítek trpasličích luceren rozmístěných v pravidelných rozestupech na stěnách.

Ne že by zatím pevnost byla nějak veliká. Zahrnovała několik skladišť, pár stěn a orlí hnízdo, kde spal se Safirou, vysoko na skalní špici, odkud měli výhled na zbytek plánované budovy. Zbývalo vykonat ještě mnoho práce, než se komplex přiblíží Eragonovým představám.

Sestoupil na hlavní nádvoří, které zatím nebylo ničím víc než čtvercem nahrubo opracovaných kamenů posetých nářadím, lany a stany. Urgalové zápasili kolem svého ohně, jak to často dělávali, a ačkoliv chvíli přihlížel, nelákalo ho to se k nim připojit.

Elfové Ästrith a Rílven, kteří hlídkovali na cimbuří, odkud viděli k úpatí hory pod sebou, na něj kývli, když se k nim přiblížil. Oplatil jim pozdrav, zastavil se kousek od nich a s rukama sepjatýma za zády nabral do plic večerní vzduch.

Pak se vydal na obhlídku hlavní síně. Trpaslíci ji navrhli podle jeho předlohy a elfové doladili po-

drobnosti. To vedlo k nejedné hádce mezi oběma skupinami.

Ze síně Eragon pokračoval do skladišť a začal sepisovat bedny a sudy se zásobami, které dorazily včera. Navzdory Safiřině pokárání nedokázal hodit práci za hlavu.

Bylo toho třeba udělat tolik a on nikdy neměl dost času ani energie, aby dosáhl aspoň zlomku svých cílů.

V koutku mysli vnímal Safiřin jemný nesouhlas, že nepopíjí s trpaslíky, nedohaduje se s elfy nebo nedělá prostě něco jiného než práci. Nic z toho ale Eragona nelákalo. Neměl chuť na boj ani na čtení. Neměl chuť věnovat energii činností, které mu nepomůžou řešit problémy, jimž čelili.

Všechno leželo na jeho bedrech. Jeho a Safiřiných. Jejich rozhodnutí neovlivňovala jen budoucnost Jezdců, nýbrž samotné přežití draků, a kdyby se v něčem rozhodli špatně, mohli by zpečetit jejich osud.

S takovými myšlenkami se těžko odpočívalo.

Eragon neklidně vystoupal po schodech zpátky k orlímu hnízdu. Ještě před vrcholem však zatočil

a malou postranní chodbou vešel do místnosti, kterou vyhloubil – kouzly a krumpáči – přímo pod ním.

Byla to velká kruhová komnata. Uprostřed na několika terasovitých stupíncích spočívala sbírka třpytivých Eldunarí. Většinou těch, které se Safirou přinesl z Krypty duší na Vroengardu, ale i několika dračích srdcí, jež zotročil Galbatorix.

Zbytek Eldunarí – ta, která Galbatorix svými kouzly a mučením dohnal k šílenství – odnesli do jeskyně hluboko ve svahu Arngoru. Tam nemohla svými vyšinitými myšlenkami nikomu ublížit a Eragon doufal, že se mu je časem s pomocí ostatních draků podaří uzdravit. Bude to však práce na roky, ne-li desetiletí.

Být po jeho, umístil by do takových jeskyní veškerá Eldunarí spolu s dračími vejci. To byl nejlepší způsob, jak je ochránit. Jednalo se o nejbezpečnější trezor. Eragon si naléhavě uvědomoval riziko krádeže, které se nedalo vyloučit ani navzdory všem hlídkám, které rozmístil.

Glaedr, Umaroth a ostatní draci, kteří stále plně ovládali svoji mysl, však odmítli žít v podzemí. Jak

pravil Umaroth: *Přes sto let jsme byli zamčení v Kryptě duší. V budoucnu možná strávíme čekáním ve tmě další století. Necht' na nás mezitím dopadá světlo.*

A tak se taky stalo.

Větší Eldunari spočívala na ústředním stupínku, zatímco menší byla rozmístěna do kruhů kolem nich. Do kruhové stěny komnaty bylo proraženo několik úzkých oken, do nichž elfové zasadili kousky krystalů, aby rozkládaly světlo do duhových skvrn. Bez ohledu na denní dobu byla k severu obrácená místnost vždy jasná a zalitá barevnými paprsky světla z oken i z Eldunari.

Trpaslíci a elfové začali místnost nazývat Síní barev a Eragon s jejich pojmenováním souhlasil. Jednalo se vsakutku o přiléhavý popis.

Přešel do středu komnaty a klekl si před třpytivý zlatý drahokam, který představoval Glaedrovo srdce. Drakova mysl se dotkla jeho a před Eragonem se otevřela široká paleta myšlenek a pocitů. Jako vždy šlo o podmanivou zkušenost.

Co tě trápí, Eragone-giniareli?

Eragon neklidně našpulil rty a podíval se přes Eldunari na poloprůhledné křišťály v oknech. *Příliš*

mnoho práce. Nestihám ji a nedokážu se od ní odpoutat. Vyčerpává mě to.

Musíš se naučit soustředit na podstatné, odpověď Glaedr. Pak se tě menší starosti nedotknou.

Já vím... A vím, že existuje mnoho věcí, které nemůžu ovlivnit. Eragon se krátce, ponuře usmál. Ale vědět to a zařadit se podle toho jsou dvě různé věci.

Připojila se k nim další mysl – patřila Umarothovi, jednomu z nejstarších Eldunarí. Eragon se reflexivně podíval k bílému srdci, které obsahovalo drakovo vědomí.

Potřebuješ se nějak rozptýlit, řekl Umaroth. To uklidní a osvěží tvou mysl.

To je pravda, potvrdil Eragon.

V tom ti snad můžeme pomoci, Argetlame. Vzpomínáš, jak jsem se svými soukřídlenci hlídal Alagaësi z nitra Krypty duší?

Ano, odpověděl Eragon, který už tušil, kam tím drak míří.

A nemýlil se. Pokračovali jsme v tom, Argetlame, abychom si ukrátili dny, ale taky abychom si udrželi přehled a nepřekvapil nás vzestup nějakého nového nepřítele.

K Umarothově mysli se připojily další: zbytek